

Udtalelser fra det ærede Medlem og hans Medforslagsstiller, at de i det hele taget have en daarlige Tro til kommunale Autoriteter, hvad enten det er Sogneraad eller Skolekommissioner, det drejer sig om. Selv om der selvfølgelig kan findes Eksempler paa, at Skolekommissioner i Forbindelse med Lærerne have misforstaaet et af de stillede Spørgsmaal, er dette saa langt fra Reglen, at det netop er Undtagelser. Jeg har ikke været blind for denne Side af Sagen, og naar jeg ikke nævnede den ved Sagens første Behandling, var det, fordi jeg mente, at de Misforstaaelser, som kunne have været til Stede, og kunne have foranlediget, at der fremkom Tal, som maaske vilde have været noget anderledes, hvis der ikke havde været nogen Misforstaaelse, ere Undtagelser, og at man ikke havde Lov til at bygge en Kritik af de statistiske Oplysninger, som ere fremskaffede af Udvalget, paa saadanne Undtagelser. Der anførtes et Citat af mine Udtalelser ved Sagens første Behandling, som jeg lige vil have Lov til at berøre. Det var en Udtalelse om, at man nu sjældent eller maaske aldrig saa noget Skolebarn møde med tørt Brød med et Stykke stegt Flæsk eller Ost til. Dette mente det ærede Medlem at kunne forklare derhen, at der altsaa ingen Trang var, i alt Fald ikke ude paa Landet, til at faa oprettet Skolebespisning. Jeg har i alt Fald ikke ment noget saadant dermed, og jeg kunde fristes til at sige, at jeg snarere har brugt denne Udtalelse som et Bevis for det modsatte. Hvis det ærede Medlem vil læse efter i Rigsdagstidenden — jeg har ikke selv læst det efter, men jeg husker saa omtrent hvad jeg sagde — vil han temmelig sikkert faa den Opfattelse, som er den rigtige, at jeg har nævnt det, fordi jeg derfra slutter, at naar fattige Forældre, selv om de ere aldrig saa daarlige stillede, ikke holde af at lade deres Børn møde i Skolen med den Slags Mellemmad — det vilde netop føre til, at der, som det ærede Medlem sagde, blev Gaardmandsmellemmad og Husmandsmellemmad — men føle, at det er uheldigt for deres Børn, taler det netop for, at der er Grund til at gøre noget for dem, idet det netop medfører større Udgift for Forældrene at skaffe deres Børn saadan Mellemmad, at der ikke paa Skolen bliver Forskel mellem Husmands- og Gaardmandsmellemmad. Jeg har netop anført det som et Bevis for, at der var mindre Trang, og ingenlunde for, at der var mindre Trang nu end tidligere. Jeg skal, som sagt, ikke komme videre ind paa

alle de Betragtninger, som blev gjortte gældende, saa meget mere som det jo er Ændringsforslagene, det drejer sig om, og det øvrige efter min Mening mere hører hjemme ved Sagens første eller maaske dens tredje Behandling. Jeg har ikke kunnet faa andet ud af de to ærede Medlemmers Ændringsforslag og af Motiveringen til det, end at Realiteten deraf er den, at de ærede Forslagsstillere tro, at hvis vi give Kommunalbestyrelserne Lov til ikke alene at yde Tilskud til en privat Forening, men tillige, hvis de finde, at der er Grund dertil, at give nogle af Skolebørnene Middagsmad gratis eller mod Vederlag, vilde Kommunalbestyrelserne let blive udsatte for et Pres, som de ikke kunde modstaa. Naar de da spørge Amsraadet: Maa vi have Lov dertil, haabe de ærede Medlemmer, at Amsraadet vil gaa imod Sogneraadet, saa at der ingen Skolebespisning bliver. Jeg gaar nemlig ud fra, at de ærede Medlemmer sætte dette Haab til Amsraadet, thi ellers vilde der jo ingen som helst Mening være i det. Hvis de ærede Medlemmer virkelig tro, at Amsraadet siger: Ja, kan jeg ikke forstaa, hvilken Anledning de have til at være imod, at Sogneraadet faar Lov til, uden at spørge Amsraadet, at bespise nogle af Skolebørnene. Den Argumentation, som brugtes, gik ud paa at vise, hvilken Skade det vilde være, om det blev en kommunal Sag at bespise Skolebørn, og ifølge denne Argumentation have vi Lov til at gaa ud fra, at man haaber, at naar Sogneraadene faa Forpligtelse til at spørge Amsraadet, vil dette forbyde, at Bespisning finder Sted. Hvis de ærede Medlemmer virkelig turde gaa saa vidt, som jeg tror, at deres Argumentation egentlig gaar, burde de have stillet et Ændringsforslag, som rent ud bestemte, at det ikke skal være Kommunalbestyrelserne tilladt, hverken med eller uden Amsraadets Samtykke, at bespise Skolebørn, hvorimod de skulle have Lov til at yde Bidrag til en eventuel privat Forening. Det er egentlig det, som ligger i hele den brugte Argumentation. Over for dette siger jeg, at jeg ikke har Lyst til at være med til at give Sogneraadets medlemmer i al Almindelighed et saadant Mistillidsvotum, som det vilde være at sige: Vi tro, at I ikke kunne staa imod den Pression, som vil blive rejst, hvis vi give en Lov, som giver jer Ret til at bespise Skolebørn. Og jeg har endnu mindre Lyst til paa den Argumentation, som de ærede Medlemmer brugte i Dag, at sige: Saa have vi det Haab til vore Amsraad, at de, hvis et